

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Florus Biblicus Seu Narrationes, Ex Veteri Testamento
Selectæ**

Pexenfelder, Michael

[S.l.], 1711

XXVIII. Seditio & interit[us] Coræ, ac socioru[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64523](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64523)

mis temerarium damnantes consilium, ad Arabica
& inhospita saxa redierunt; mox etiam ad ingeni-
um suum reversuri; id quod in *Coritarum* seditione,
de qua statim memorabimus, nimis quàm palàm fe-
cerunt. Terra Promissionis cœlum est, quod si pro
uberiore telluris gleba & viribus fuit opus, & animo,
dextrâque præsentî! quâ confidentiâ sperant igna-
ris? cœlesti patriâ se posituros, manibus in sinu com-
pressis, cum tamen asseverante supremo Imperatore,
Regnum Calorum vim patiatur, & violenti rapi-
piant illud. Matt. 11.

NARATIO XXVIII.

SEDITIONE ET IN-
TERITUS CORAE.

DATHANIS, ABIRONIS,
AC SOCIORUM.

Num. 16. Anno Mundi 2546. Antc Ch. 1505.

Item pœna violati Sabbathi. Num. 15.

blasphemiae. Levit. 24. neglectae

religionis Levit 10.

Certus ad interitum gradus est, ambitioso ferrî
in honores animo. Aaronem DEUS supre-
mum Sacrorum Pontificem; Mosén verò,
tum Civilium causarum Judicem, tum Divinæ
quoque voluntatis Internuntium declararat. Pun-
gebat ea res *Coren* quendam, de Optimatum numero,
Leviticæ virum propaginis, qui ut Aaronem simul
& Mo-

ipsum, quàm in se distringentibus; quod impendens perduellibus capitibus Vindicta mox palam esset factura, & alterutram partem vel crimine absolutura, vel damnatura; orat insuper obsecrat, dehortatur à nefarijs cœptis; illi contra frendentes expoldere, & seditiosa obstinatione in amentia sua persistere. Dictu formidandum! postquam iussu DEI & Mosis, pars populi proximè tendentis, ab impiarum tabernaculis recessit, tum illic, ubi *Dathan & Abiron*; tum alibi, quò locò, *Core* cum suis (frequens erat domesticorum atque participum turba) constiterunt, disrupta terrâ, voragine latè diductâ, præcipientes unò temporis articulò deduxit & ipsos, & eos, qui cum ijs constiterant. Hausta simul sunt, discissæ telluris immani cum fragore, ruentiumque confuso clamore personante, tentoria, rebellium uxores, liberi familiæ, pecora, supellex; Omnia denique subsederunt, horribili barathro devorata. *Core* tantummodò filios tres, impietatem parentis detestatos, divina vis tantisper in aère vacuo pendentes sustentavit, quoad in seipsam discissa terra recomponeretur; Num. 26. patris, ac sociorum animæ, vitâ prius intra viscera terræ extinctâ, ad inferos, eò, quò sua ipsos merita vocabant, raptæ sunt.

Exterruit hic interitus omnem, quæ totis circum castris, maximèque cum Mose, steterat, multitudinem. Hæc & terræ disruptæ tumultibus, & intereantium miserabili conspectu, vocibusque consternata, terga fugæ dedit. Sub idem tempus, quò terra contumaces absorbebat, ducentorum *Iud* ac quinquaginta virorum collegium, quod totidem

tidem cum acerris ad Tabernaculum Dominicum ;
 Mose jubente, convenerat ; dum totum est in Sacer-
 dotij prensatione, totum abijt in flammam. Forcipi-
 bus enim, ab Altari, raptâ prunâ, dum incendere
 thus, & adolere parant, incenduntur ipsi : flammâ,
 vel de cælo jactâ ; vel ab ara profiliente ; vel quod
 credibilius, ex ipsis singulorum thuribulis in ora
 succedentium provolante. Cùmque vim ignis,
 quippe cælestem, opes humanæ nullæ nec evitare
 valerent, neque restringere : ceciderunt ad aram
 ipsam, ad quam adolere cogitârant, simul omnes :
 pro Sacerdotibus, quod esse voluerant, facti victi-
 mæ, quod esse volebant. Cæterùm æs thuribulo-
 rum, incendio colliquefactum, divino jussu confla-
 tum, ac productum in laminas, altari suffixum est,
 tam prodigiosi rerum supplicij perenne monumen-
 tum.

Nec stetit hîc vel rebellio, vel rebellionis pæna.
 Nam ecce ! quos aliquis pridie, trium perduellionis
 principium favor ac studium infecerat, aut cogna-
 tio devinxerat, ij per noctis otium circulos atque
 cœtus facere, tót procerum, tótque charorum capi-
 tum mortes lamentari ; Mosén, Aaronémque pe-
 remptorum invidiâ gravare ; DEUm denique ipsum
 querelis incessere. Castris commotis universis
 concursatur ad Sacrum Tabernaculum, & ad illi vi-
 cina Mosi Aaronisque tentoria ; per manipulos &
 agmina inclamantur Interfectores, ac Latrones, &
 interfecti populi Carnifices ; redderent sibi, red-
 derentque vitæ grandem illam, quam pridie nece-
 vissent, multitudinem ; quæ DEI fuerit, non homi-
 cidarum natio. Fratibus autem duobus in hæc
 I pla-

placidè responsuris, obsistunt vocibus insanis alij aliud succlamantes. Jamque pugnos intentantes, & arma, vix manus ab eis, lapides, ferrum abstinebant. Moses & Aaron in Tabernaculum, tanquam in Asylum refugiunt, nebulâ densissimâ, diducente in latum se columna, involutum. Angelorum Castrorum in Sacri papilionis culmine formidabilem splendore majestatem expromens, DEUM ipsum adesse, furoris Ultorem, indicavit. Intohuit & vox DEI clarè missa; quæ Mosén juberet, cum fratre tota Castra relinquere; se namque, quod pridie minatus esset, etiam tum exsecuturum, omni deleta rebelligente, supplicium.

Nec cassæ volabant minæ; exortus enim repentinus ignis, vastare cœpit ab ipso Tabernaculi Divini vestibulo, quidquid castrorum, ac multitudinis inde se porrigebat. Ubique luctus & ejulatus; in uno natabant æstuario, terra, viri, mulieres, jumenta tabernacula, facultates; ibatque morientium, in cœlum clamor: in favillam corporis artus: in Tartarum scelestorum Spiritus, quippe deprehensus inflagranti tum corpore, tû contumacia. Ululatu, duorum ad Ducum aures perlatô, Aaron correptô thuribulo, vivisque carbonibus ex ara repletô, thus sacrum, per media deportatum castra, celeriter adolendo, residuam castrorum partem ab incendio servavit intactam. Ita spatium pœnitendi coecessum factiosis: supplicium, pro malefactis irrogatum obstinatis; quorum uno flammaram cursu, tanquam ventoso fulminum præstere, quatuordecim millia tunc, & septingenti sunt absumpti. Quibus si connumeret, qui pridiana clade, vel terra, vel igne, perierunt,

nu-

numerò fortasse non inferiores: ad millia, viginti novem, interfectorum summam facile perducas.

Finijt tandem Numinis iram, Sacerdotique diremit litem, Aaronis virga: quam arentem, juxta duodecim alias, totidem tribuum virgas, itidem siccas, collocatam; divino jussu Moses in Oraculi tentorio per noctem asservârat. Eam enim manè posterò, solam amygdalino vernantem flore, cum aviti duodecim Principes invenissent; suas è contrario, sicut attulerunt, emortuas, dubitare porrò nequiverunt, quin, cujus unius virga flore se vestisset, ejusdem solius & caput, & stirps Infulam deinceps Pontificalem indueret. Ea virga perpetuo virens flore, cum Manna cælesti in Tabernaculo deinceps asservata est in memoriam rei, & ambitiosæ discordiæ metum.

Circa hoc tempus quidam ex Hebræis tenuioris homo fortunæ, ut neessitati prospiceret domesticæ, lignorum quædam sarmenta aut fragmenta collegit die Sabbathi; In eo deprehensus labore, mox conjicitur in vincula, Mosique & Aaroni, populi Principibus, sistitur. Res ad Oraculum relata est, vel quia de novæ poena noxæ, vel de ejus gravitate dubitabatur; durum namque visum est, supplicium capitis in eum statuere, quem paupertas adegerat ad tramenta, frustulave lignea comportanda. Responsum è Tabernaculo est editum, ut facinus lapitatione plecteretur. Ita severitate exempli sancita est observatio diei festi in documentum posteris, non arborum tantùm magnarum strage, sed parvis etiam segmentis, hoc est piaculis in eciem levioribus, iram DEI accendi.

Ad hæc etiam tempora pertinet disparis criminis non dispar pœna, divini jussu Numinis inflictæ. Erat quidam, mixto ex Ægyptijs & Israëlitis genere oriundus, huic fortè jurgium cum Hebræo Sacerdote intervenerat: in jurgio, ut fieri solet, longius irâ provectus, blasphemias in cœli Dominum voces effudit. Igitur captus, capitisque damnatus, lapidibus est obrutus, DEO sic imperante, & nominis sui contumeliam ulciscente.

Neque multò ante aliud contigit supplicium, temeratae religioni irrogatum, ipsamque, quâ Pontificatum inierat Aaron, diem funestavit. Pontificis recens consecrati, filij Sacerdotes *Nadab & Abiu*, cum ignem *sacrum*, nempe è cœlo delapsum, & ex altari holocaustorum sumendum, ad sacrificia perpetranda adhibere debuissent, incertum, an oblivione præcepti, an quadam perturbatione acti, ignem profanum, quò carnes in atrio sanctuarij coquebantur, arripiunt, eoque implent thuribula, & *incensum* adolent. In vestigio adfuit animadversio divina; nam in ipso tabernaculo, dum offerunt thymiamam, subitò flamma ex altari in ipsos erupit, & utrumque repentina morte consumpsit. Tanta cura est Numini, ut, quæ ad sacrum pertinent cultum, ritè, religiosèque obeantur. Et intererat honoris divini, ab ipso instituta religionis principio tristius exemplum edi, quo cervicosa Hebræorum capita admodum reverentiæ, Sacris quàm accuratissimè exhibendæ.